

Jeg skal villig erkjende, at vil man have en kortere Tjenestetid, uden at forringe Hærens Kampdygtighed — og jeg skal tomme til at berøre dette Punkt, naar jeg kommer ind paa Infanteriets Ordning — saa maa man kræve andre Ting som Erstatning, saaledes som den ærede Krigsminister ogsaa har foreslaaet; men man maa ikke forlorte Tjenestetiden og gjøre Kammerne svage ved at give færre Befalingsmænd og forrykte Forholdet mellem de faste og de værnepligtige Befalingsmænd, uden at svække Hærens Kampdygtighed, og hvad denne angaar, da skal jeg bemærke, at jeg skal være villig til i mange Punkter at høre mig for de Herrers Sagkundskab; thi jeg veed godt og skjuler ingenlunde for mig selv, at der er mange Punkter, hvor de Herrer have en Sagkundskab, som jeg mangler — men jeg veed ogsaa, hvor jeg har Sagkundskab, og overfor de Herrers Udtalelse om, hvad man kan gjøre uden Skade for Hærens Kampdygtighed, sætter jeg min Erfaring, en Erfaring, der er hentet fra Krigen, og om Krig kan man ikke tale med, naar man ikke har været i Krig; thi det er først i Krigen, at Hærens Kampdygtighed skal prøves. For ikke at misforstås, skal jeg endnu gjøre opmærksom paa, at der i mine Udtalelser ingenlunde maa søges Noget, der skulde tyde paa, at jeg skulde være en Modstander af den almindelige Værnepligt. Jeg ønsker ikke at komme tilbage til Stillingsvæsenet; men jeg er en Modstander af den Maade, hvorpaa den almindelige Værnepligts Princip er gennemført. Det ærede Medlem for Præst Amts 6te Valgkreds (Bojsen) talte igaar om det uendelig Færlige, der skulde ligge i, at man uddanner en Del af Mandskabet en længere Tid og giver en anden Del en kortere Tjenestetid, og han kom derved ind paa at omtale, hvilke Ansværelser der skulle findes repræsenterede i Hæren. Jeg skal dertil bemærke, at efter min Anskuelse har Hæren kun een Opgave, den at værne om Konge og Fædreland mod ydre Fjender og opretholde Orden overfor indre. Det er Hærens eneste Opgave, og ingensomhelst anden Politik maa nogensinde taales indenfor Hærens Rækker. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen) kom ogsaa ind paa det yndede System med Folkevæbning, som ogsaa findes omtalt i den foreløbige Betænkning, naar man nemlig paa et Sted siger: „Fjertallet hævder“ — det er nemlig saa, at Fjertallet altid „hævder“ og „fordrer“ Meget i denne Betænkning — „at almindelig Folkevæbning er det Maal, hvortil et lille Land, der vil forsvare sig, bør stræbe“. Det ærede Medlem for Skanderborg traadte nu op som en Militismænd af det reneste Vand. Jeg skal ikke følge ham gennem hele hans Betragtning og navnlig ikke gaa med til Træfshærens Seite over de regulære Hære. Jeg var ikke tilstede under hele hans Udtalelse, og hvis jeg

derfor skulde gjøre mig skyldig i nogen Misforståelse, vil det ærede Medlem altsaa vide, at det ikke er med Fjeld, at jeg misforstaar ham. Men jeg har hørt, at det ærede Medlem satte Garibaldi og hans Fortjenester ved Erobringen af Neapel meget højt. Hvis saa er, vil jeg gjøre ham opmærksom paa, at der hører ingen stor Kunst til at erobre et Land, som vil lade sig erobre. Men hvad Garibaldi som Fører betragtet angaar, have vi fra de allerseneste Dage faaet et Aktstykke, som jeg ikke tror kan tale til Fordel for Militshæren eller for det ærede Medlems Anskuelse. Det er jo bekendt, at fornylig er der i den franske Nationalforsamling forelagt en Beretning om et Afsnit om Felttoget 1870—71, da Garibaldi var stillet i Bjergpassene Nord for Dijon for at forhindre General Manteuffel i at komme General Werder til Undsætning. Jeg skal blot med den ærede Formands Tilladelse oplæse Slutningen af denne Rapport. Den lyder saaledes: „Derfor Garibaldi havde været fransk General, vilde vi have opfordret Dem (Præsidenten) til at oversende denne Beretning til Krigsministeren, for at det kunde tages under Overveelse, om Generalen burde stilles for en Krigsret, fordi han forsætlig og uden Kamp havde overladt Fjenden den Stilling, som det var hans Opgave at forsvare.“ Dermed kunne vi forlade Garibaldi, og lad os da gaa til en Mand, som havde god Forstand paa Militshære. Det er Washington. Ingen har vel kæmpet saa meget som Fører for Militshære som Washington, og hvilken er den Dom, han har fældet over dem? Han siger et Sted: „Kort Tjenestetid og ubegrundet Tillid til Militser er Skyld i alle vore Ulykker og til vor vøgende Statsgjæld,“ og paa et andet Sted siger han: „At bygge sit Lands Forsvar paa Militser er det Samme som at støtte sig til en knækket Stok.“ Lad os saa gaa videre, lad os gaa til Frankrig. Der har været gjort stort Væsen af, hvad de Frivillige — om man kan kalde dem saa — udrettede i 1791—94. Det var dem, der reddede Fædrelandet. Der foreligger herom en Fremstilling af Camille Rousset; læs hver Side af den, den vidner mod Militsvæsenet. Behøver man Bevis for, hvad en Militser duer til? Saae man det ikke i Krigen 1870, hvad var da Mobilgarden? Den var en Militser (Afbrydelse). Jeg skal strax komme til det ærede Medlems Udtalelse om de regulære Tropper, jeg skal endogsaa strax gjøre ham denne Fornøielse. Der blev sagt igaar, at 6 Mars uddannet Mandskab sined beres Geværer bort, medens unge ikke uddannede Soldater sloges tappert. Det er mig ikke ganske klart, hvorfra det ærede Medlem har denne Historie om de bortfaste Geværer. Jeg tror dog, jeg nogenlunde kan komme paa Sporet. Han maa rimeligvis sigte til, at under 7de franske Korps paa Re traite fra Muhlhausen til Dannemarie kastede et Regiment sine Geværer; men hvor ligger Skylden? Det var Panique (Latter). Ja, se det